

Lorenzo Pérez Sarrión (1 de 2)
 EL SECRETARI GENERAL DEL PLE
 Data Signatura : 11/06/2015
 HASH: eba6559a4477712c769eab61b561d19b

Arturo Torró Chisvert (2 de 2)
 L'ALCALDE
 Data Signatura : 11/06/2015
 HASH: 3a989b5fc021b2a1b1d61f681e055feb

ASSISTENTS

Alcalde-President

Sr. Arturo Torró Chisvert (PP)

Regidors

- Sr. Víctor Soler Beneyto (PP)
- Sra. Mª Emilia Climent Boix (PP)
- Sr. Antoni Rodríguez Aparisi (PP)
- Sr. Guillermo Barber Fuster (PP)
- Sr. Antonio Abad Rodríguez (PP)
- Sra. Marta Cháfer Giner (PP)
- Sr. Vicent Gregori Acosta (PP)
- Sr. Andrés Puig de la Muela (PP)
- Sr. José Vicente Just Moratal (PP)
- Sra. Mª Pilar Gavilá Crespo (PP)
- Sra. Mª Luisa Laporta Benedito (PP)
- Sr. José-Manuel Orenge Pastor (PSOE)
- Sra. Liduvina Gil Climent (PSOE)
- Sr. Jesús Garcia Cànoves (PSOE)
- Sr. Vicent Mascarell Tarrazona (PSOE)
- Sr. Joan Lluís Soler Benavent (PSOE)
- Sr. Antoni Gomar Martínez (PSOE)
- Sra. Diana Morant Ripoll (PSOE)
- Sra. Ana García Martínez (PSOE)
- Sra. Teresa Prats Frau (PSOE)
- Sr. Facund Puig Muñoz (Bloc-Verds: Compromís)
- Sra. Lorena Milvaques Faus (Bloc-Verds: Compromís)

Secretari General del Ple
 Sr. Lorenzo Pérez Sarrión
Instructor de l'expedient d'Honors i Distincions
 Sr. Àlvar Garcia Gimeno

ACTA DE LA SESSIÓ CELEBRADA PEL PLE DE L'EXCM. AJUNTAMENT, EL DIA 23 D'ABRIL DE 2015, EXTRAORDINÀRIA

A la ciutat de Gandia, quan són les 19.00 h del dia **23 d'abril de 2015**, es reuneixen, al Saló de Sessions de la Casa Consistorial, les persones que al marge s'expressen, mem-bres de l'Ajuntament, sota la Presidència del Sr. Alcalde Arturo Torró Chisvert, on actua com a fedatari públic el Sr. Secretari General del Ple de la Corporació, Lorenzo Pérez Sarrión.

Excusen la no-assistència el Sr. Bernardo Mendieta Climent (PP) i el Sr. Vicente-Pedro Sarch Ferrer (PSOE).

Oberta la sessió pel Sr. President, s'inicia aquesta, d'acord amb la relació dels assumptes especificats en l'Ordre del Dia.

ACTA PLE
 Nombre : 2015-0009 Data : 11/06/2015

ORDRE DEL DIA

1. JUNTA DE PORTAVEUS. Dictamen (arts. 52 i 70 ROPLE):

ÚNIC. CONCESSIÓ DEL TÍTOL DE FILL PREDILECTE DE GANDIA AL SR. IGNASI MORA TARRAZONA

L'alcalde de la ciutat, previ dictamen unànime i favorable emés per la Junta de Portaveus, reunida amb aquesta finalitat el dia 20 d'abril de 2015, sobre la base de la proposta formulada per l'instructor de l'expedient, eleva al Ple Municipal la proposta d'acord sobre l'assumpte de referència, la qual llig el funcionari instructor de l'expedient, el senyor Àlvar Garcia Gimeno, en els termes següents:

INTRODUCCIÓ

- **SR. INSTRUCTOR DE L'EXPEDIENT (Sr. Àlvar Garcia):** «Fa l'efecte que les persones hem anat adquirint, a poc a poc, una tendència social irreprimible a etiquetar totes les coses i, especialment, encara amb més desig, els altres membres del mateix grup. Diem un nom de persona i, de seguida, ens ve al cap la seua imatge, i li atribuïm unes propietats i un caràcter que hem fabricat per a ell. És possible que, més que un vici morbós o un pecat venial, este costum responga a un recurs mental, una forma fàcil d'ordenar la memòria per a una societat superficial, devotament entregada a la tecnologia fins als límits de la suplantació.

Però, sovint passa que les presses, l'afecte, l'odi, la ideologia o el subconscient ens juguen males passades i ens precipitem en la fabricació d'estes etiquetes fins que resulten inexactes, quan no, clarament falses. Potser tinguem, també, una informació incompleta o equivocada que condiciona l'apreciació o la idea que volem guardar de les persones. Potser que per evitar pensar per nosaltres mateixos, acceptem a cegues el dibuix que altres han fet de la gent que ens envolta. Siga com siga, al final, l'etiqueta, ben o mal posada, amb fonament o sense, esdevé la persona, significa allò que volem que siga l'altre en qüestió, amb independència del que ell o ella puguen ser, realment.

Això ho dic perquè hui, que ens hem reunit per a nomenar un altre fill predilecte, segurament tots hem vingut de casa amb el propi concepte del personatge que esta nit homenatgem. Seran imatges aproximades o allunyades entre elles, algunes molt coincidents, però sempre particulars. Ignasi podria ser, per a molts, un valencianista més o menys moderat, un anarquista utòpic o antisistema que va per lliure, un liberal de dreta de família burgesa, un escriptor que fa llibres aïllat i tancat en un estudi, un articulista *freelance* implacable, que va a la seua bola, agrade o no, una bona persona recta i incorruptible per damunt de tot, un amant de Gandia, dels valencians i del territori que estos habiten, un ex

AJUNTAMENT DE GANDIA

de quasi tot, un *pro* de moltes coses i causes, etc., etc. I, possiblement, totes eixes imatges, completament indemostrables, li serien d'aplicació en depén quines tertúlies socials o mediàtiques. Però, com sabem, a l'hora de triar-ne alguna, totes elles haurien de ser, necessàriament, rebutjables per incompletes, parcials, postisses, falses o exageradament fabricades. Hostils o amables, no importa, però capritxoses, en tot cas. Inservibles.

Per això, no ens hem atrevit a dir qui és "*en realitat*" el candidat a ser nomenat fill predilecte, esta nit. Tampoc sabem si sabríem. Voldríem tan sols aportar una relació de fets demostrables, que intenten ajudar a corroborar, rectificar o matisar la idea, el patró, que la ciutat sencera ha d'acabar tenint d'Ignasi Mora. Perquè pensem que la ciutat està per damunt de tots nosaltres individualment, en el sentit més alt i noble del concepte, i que ja seria un gran mèrit civil, si el veïnat coincidira, en línies generals, a admetre i fer seua, amb naturalitat, la figura especialment polièdrica d'este aspirant a fill predilecte. Indubtablement, este expedient administratiu ja es justificaria amb èxit, si fóra capaç d'aconseguir que l'actual i futura Gandia mirara Ignasi Mora com un escriptor fill seu i el recordara lligat a una tradició literària pròpia que ve de molt lluny. Però tampoc creiem que seria demanar-li massa a esta ciutat que, a més a més, s'atrevera a fer-lo servir com a referència de llibertat de pensament, com a exemple de convicció en les idees, com a model d'estima a una llengua i a un territori, com a sinònim d'honestedat, com a opció de respecte a l'altre, de sensibilitat per les diferències, de compromís per fer un món més educat, incorruptible i amable, de lluita per deixar en herència un planeta sostenible, on totes les persones compten i siguen escoltades respectuosament, a pesar de les discrepàncies. Seria sublim.»

DICTAMEN

«De l'expedient instruït per a l'atorgament del títol de Fill Predilecte de Gandia al Sr. IGNASI MORA TARRAZONA, incoat pel Decret d'Alcaldia de 22 de gener de 2015, es desprenen els següents

ANTECEDENTS DE FET

La Junta de Portaveus de l'Ajuntament de Gandia, convocada en sessió extraordinària el passat dia 19 de gener de 2015, acceptava unànimement la proposta de l'Alcaldia d'encetar el procediment especial per atorgar el títol de Fill Predilecte d'esta ciutat a Ignasi Mora Tarrazona. Mitjançant Decret núm. 0424, de data 22 de gener de 2015, l'alcalde firmava la resolució que obria el tràmit administratiu i em nomenava, a mi, instructor encarregat d'aportar les raons i els mèrits on sustentar l'acord que el Ple hauria d'adoptar.

Ignasi Mora Tarrazona (Gandia, 6 d'octubre de 1952), fill i nét de botiguers del carrer Major de Gandia (el iaio, Joaquim Mora Montés, traslladà la botiga d'Ontinyent a Gandia) ha sigut i és –abans que res– un escriptor, tot i que en l'època del seu naixement no existia a la seua i nostra ciutat aquest ofici i rol, en el sentit modern del terme. Si de cas, existia un triumvirat d'autors clàssics del segle XV (Ausiàs March, Joanot Martorell i Joan Roís de Corella) que procedien de la mateixa ciutat que Mora. Ara bé, aquella llengua dels clàssics gandians havia

AJUNTAMENT DE GANDIA

començat a prohibir-se, a partir de la decisió niqueladora de Felip V, feia ja tres-cents anys. La coneixença d'aquestes tres primeres figures del nostre Segle d'Or literari per part d'Ignasi va ser posterior a la seua decisió i voluntat de ser escriptor. També podríem considerar un precedent fallit d'escriptor: el germà del iaio botiguer, Teodor Mora, que va dedicar la seua vida a llegir i a deixar en la memòria familiar una sèrie d'anècdotes extravagants.

Fins als 13 anys, és a dir, fins a l'ingrés en l'internat dels jesuïtes d'Alacant, Ignasi Mora va ser una criatura com la resta, sense cap indici de decantar-se per la literatura, ni a la curta ni a la llarga. Vivia amb intensitat els estius i engolia, amb més o menys resignació, els cursos escolars. De la Carmelita *Hermana* Rosario va rebre l'aprenentatge de llegir i escriure, fins a l'habitual, en aquell moment, primera comunió, després de la qual va passar al Palau Ducal, que dirigia el jesuïta Pare Montava. Primer i segon de batxiller els va fer en l'aleshores Institut Laboral de Gandia. Tercer i quart, a l'internat dels jesuïtes d'Alacant. Fou ací, entre les parets de l'internat, enmig de la soledat, el silenci interioritzat, el rogle afectiu extirpat, la severitat i monotonia de les regles de conducta imposades, on, possiblement, sorgí, a l'interior de Mora, la pregunta sistemàtica sobre la seua ubicació i la necessitat de preguntar-s'ho i d'explicar-s'ho a través de les paraules. Ell mateix dirà, a la pàgina 130 del seu llibre *Finale*:

Jo sóc el desenvolupament extrem de l'època, l'individu que ha estat originat per aquesta època i que no ha tingut por de ser-ne la conseqüència autèntica. Res més.

En tornar de l'internat a Gandia, Ignasi Mora havia encetat la resposta a la seua societat, el procés de rebel·lió característic que ell ja no abandonaria. També, bifurcaria, en 1966, el seu camí biogràfic, l'acadèmic d'una banda i el vital d'una altra. En acadèmies i exàmens lliures, més el PREU a l'Institut Nou de Gandia –a penes assistí a classes, a causa d'una baralla amb el professor de religió–, va aconseguir aprovar el batxillerat i llicenciar-se en Filosofia per la Universitat de València. A passes menudes, de vegades, i a grans passes, en períodes estimulants, el camí vital negava la via acadèmica: va sentir més satisfacció per la cartilla militar, on el declaraven inútil total, que per la llicenciatura en lletres. La carrera vital la va encetar gràcies al professor de lletres de la primera acadèmia, Antonio Geraldo, que fou qui li va deixar els primers llibres de caràcter literari. Mora va freqüentar, en aquella època, els reduïts cercles o grups culturals, literaris i polítics de Gandia, que, normalment, eren una amalgama de tot plegat.

Si la vocació per l'escriptura es va manifestar als 15-16 anys, participant en la revista *Estropicios, underground* i clandestina, als 18 s'afirmaria, definitivament a incorporar-se com a redactor del setmanari *Ciudad*, de Gandia. Com a periodista, ha treballat de redactor i director de revistes d'àmbit comarcal de la Safor. Ha col·laborat, de forma periòdica, en els diaris o setmanaris com *Avui*, *El Observador*, *El País*, *Levante-EMV*, *Sociedad* i *Las Provincias*, i en diverses revistes de viatges, culturals i literàries, com *Cairell*, *Caràcters* i *L'Espill*. Ignasi Mora també ha treballat com a guionista gastronòmic al Canal 9, amb la sèrie *Menjar i viure*. Entre març de 2001 i juliol de 2003, va dirigir Gandia Televisió.

AJUNTAMENT DE GANDIA

Només a finals de la dècada dels 80 inicia la publicació d'obres estrictament literàries, com el llibre de proses *Les quatre estacions* (1987, amb Josep Piera i Joan M. Monjo), les novel·les **Finale** (1992), *Les veus de la família* (1992), *Mela* (1995), *Maig* (2006), *Ulisses II* (2008 i en versió anglesa en 2009); llibres de narració breu, com *Les veus de la ciutat* (1997), *Un corrent interminable* (2001) o *Viure amb la senyora Parkinson* (2011); i d'altres de tipus autobiogràfic, biogràfic, de teatre, de viatges, de gastronomia...

Per la seua tasca literària, ha rebut el premi de la Crítica del País Valencià (1987), el Premi de la Crítica dels Escriptors Valencians (1991), el premi Joanot Martorell de narrativa (1991 per *Les veus de la família*) i el Premi Mallorca de Narrativa de 2007, amb *Ulisses II*.

Nosaltres ens hauríem pogut estalviar tota esta breu biografia, perquè ell, com a escriptor d'ofici, no sols se n'ha fet una, sinó dues, i les té editades al seu llibre de *Viure amb la senyora Parkinson*. No hem pogut, però, resistir la temptació de copiar-li, d'aquella obra, les dues darreres últimes voluntats, perquè tothom les recorde i les tinga presents, arribat el moment:

Oblideu-me com més prompte millor, jo també ho faré. En tot cas, si em recordeu, que siga en una de tantes ocasions concretes que us vaig fer riure. Cobreu l'assegurança de vida i gasteu-vos els diners com si foren vostres. Els deutes que pugueu heretar de mi, no els pagueu: que em busquen!

Casat i amb un fill, també Ignasi, viu, actualment, a Benitaia, a la Vall de Gallinera, dalt del mateix restaurant que regenta la seua dona, Joana. També, viu amb la senyora Parkinson, amb qui manté una incòmoda relació d'hostilitat i resignació. Lúcid com pocs, és més tímid i més confiat del que sembla. A més a més, té el valor afegit de la fidelitat a uns principis pels quals és capaç encara de comprometre's amb totes les conseqüències. Tot i la seua escassa dotació per a qualsevol conflicte, no ha donat ni segurament donarà mai per perdudes les causes socials que han manat de la seua vida: la llengua i la literatura dels valencians. I no per raons de fe, sinó per l'obstinada i immensa capacitat de treball que hi dedica, posada incondicionalment al servei del primer i principal actiu dels valencians que, a criteri d'Ignasi, és la seua llengua.

Per tot això, tenint en compte que dels antecedents sumàriament descrits s'acredita i es justifica la transcendència i el significat dels serveis prestats per Ignasi Mora a Gandia, des del seu constant i sòlid treball per generar i afavorir una consciència cívica, social i cultural entre els ciutadans de Gandia.

Vist el seu paper destacat en l'ample procés de recuperació de la memòria històrica col·lectiva de tota la gent de Gandia, com a font d'autoestima i motivació general.

Vist, també, l'esforç personal i literari per normalitzar, divulgar i valorar la llengua i literatura dels valencians, com a elements fonamentals per a la cohesió social i la identitat de la pròpia ciutat, Gandia, perquè aquesta es mostre sense complexos com la ciutat literària

AJUNTAMENT DE GANDIA

valenciana que és, per damunt de cap altra, i també com la pàtria dels Clàssics valencians i d'un enorme planter d'escriptors actuals.

CONSIDERACIONS

La concessió del títol de Fill Predilecte de la ciutat està regulada en els articles 1, 3, 5 i 6 del Reglament Municipal d'Honors i Distincions vigent i ha d'estar acordada per unanimitat del Ple corporatiu, amb la tramitació prèvia de l'expedient regulat en els articles 22 i 23 del mateix reglament.

Atès que, per tot el que fins ara ha quedat dit, de forma succinta i contrastada, Ignasi Mora Tarrazona pot merèixer i, en conseqüència, ser distingit amb el títol de Fill Predilecte de la Ciutat, d'acord amb el que disposa el capítol II del vigent Reglament d'Honors i Distincions.

Per tot això, conformement amb el que disposa l'article 23 del Reglament d'Honors i Distincions, formule al Ple de la Corporació, previ dictamen de la Junta de Portaveus, la següent

PROPOSTA D'ACORD

Primer. Concedir el títol de Fill Predilecte de la Ciutat de Gandia al Sr. Ignasi Mora Tarrazona.

Segon. Fer-li entrega de la distinció corresponent al títol concedit.

Tercer. Publicar la concessió d'aquesta distinció en el *Butlletí Oficial de la Província* i en un dels diaris de més difusió d'aquesta, inserir-la en la pàgina web municipal i inscriure-la en el *Llibre d'Honors i Distincions* destinat a aquest efecte, en compliment de l'article 29 de l'esmentat Reglament.»

Vist, així mateix, l'informe emés, amb caràcter preceptiu, pel secretari general del Ple, i tenint en compte el que estableix l'article 5é del Reglament Municipal d'Honors i Distincions, en relació amb la necessitat de declarar l'excepcionalitat de la concessió d'aquest títol, en haver-se atorgat tres títols de Fill Predilecte, l'any 2010, i un, l'any 2015.

La Junta de Portaveus, sense debat i per unanimitat dels seus membres, emet dictamen favorable a la proposta transcrita, i afegeix a aquesta un primer paràgraf, en els termes expressats i, en conseqüència, sotmet a l'aprovació del Ple de la Corporació la següent

PROPOSTA D'ACORD:

PRIMER. Declarar l'excepcionalitat prevista en l'article 5é del Reglament Municipal d'Honors i Distincions, donades les circumstàncies que concorren en el present supòsit.

SEGON. Concedir el títol de Fill Predilecte de la Ciutat de Gandia al ciutadà Sr. Ignasi Mora Tarrazona.

TERCER. Fer-li entrega de la distinció corresponent al títol concedit.

QUART. Publicar la concessió d'aquesta distinció en el *Butlletí Oficial de la Província* i en un dels diaris de més difusió d'aquesta, inserir-la en la pàgina web municipal i inscriure-la en el *Llibre d'Honors i Distincions* destinat amb aquest efecte, en compliment de l'article 29 de l'esmentat Reglament.

Tot seguit, s'inicia un torn d'intervencions a càrrec dels portaveus dels grups municipals, que tanca el Sr. Alcalde.

- **SR. FACUND PUIG (Grup Bloc-Verds: Compromís):** «Supose que no passa res si confesse públicament que esta intervenció me l'he demanada jo. Al cap i a la fi, Ignasi ja ho sap, perquè la senyora que m'acompanya en este grup municipal, tan familiar, li ho va xarrar l'altre dia.

Vaig demanar a Lorena que, si no tenia cap inconvenient, no volia perdre l'oportunitat, ara en l'ocàs de la meua vida com a regidor, de ser el portaveu, de manifestar el parer de la gent de Compromís en este acte solemne i emocionant.

Com que tenia la plena convicció que Àlvar Garcia, glossador brillant i magnífic coneixedor del cos i de l'ànima d'Ignasi, elaboraria una completa i detallada biografia del nostre homenot, em permetreu que em bote eixa part de la tasca i que bastisca el meu parlament sobre reflexions molt més personals i afectives.

He de confessar que no sé ben bé per què li tinc una estima particular a este home. A pesar que ell i jo som molt diferents, en un bon grapat d'aspectes, aprecie de manera sincera l'actitud vital, l'esperit crític i l'estima que manifesta sentir pel país en què viu este pixaví que habita a la terra de les cireres.

El fill i nét de botiguers del carrer Major de Gandia va ser definit de manera magistral, encara que, a ell, li esmusse la cita, pel desaparegut Joan Monjo. Joan afirmava que Ignasi és aquell home que camina per una senda i es troba un vesper enmig del camí. Qualsevol persona amb un seny, diguem-ne, convencional canviaria el seu itinerari i intentaria evitar els perillosos insectes. Però no, Ignasi és l'home que no només se'n va directament cara a l'eixam, sinó que, a més a més, li pega un puntelló i arranca a córrer.

AJUNTAMENT DE GANDIA

El mateix Ignasi reconeix com és perquè, a la seua obra *Viure amb la senyora Parkinson* confessa que sa mare li deia sovint que a ell només li agradava fer la guitza o anar a la contra.

Vaig conèixer personalment Ignasi Mora, arran del seu convulsiu nomenament com a director de Gandia Televisió. Abans, havia llegit algun dels seus escrits, però no havia tingut l'ocasió de tractar-lo cara a cara.

La nostra primera trobada, més que un encontre va ser una topada. Ell era el flamant director d'un ens públic elegit d'una manera ben atípica i jo acabava de ser ungit com a president del seu consell d'administració, a falta de cap altre voluntari disposat a conduir aquell vaixell de gestió ben complicada.

No van ser fàcils aquells anys, la veritat; no van ser gens fàcils. Les boleres ens van ploure per tots els costats. No ens arribava cap alegria. Dia rere dia, tot eren desgràcies enmig d'aquell camp de batalla entre els uns i els altres.

En fi, però deixe-m'ho córrer, ara que tot ja fa massa anys que ha passat.

És ben cert que Ignasi deu tindre molts defectes, encara que supose que no tants com en tinc jo mateix. Però també ho és que l'amistat els ha bandejat i ha preferit destacar les nombroses qualitats que qui els parla, en nom del Grup Municipal de Compromís, ha trobat en l'homenatjat.

De Mora, cal començar destacant la passió que sent pel seu país, per la seua gent, per la seua cultura, per la seua llengua, pels seus paisatges. Ignasi ha treballat i treballa amb intensitat per la normalització política, lingüística i cultural del País Valencià. El fill de botiguers del carrer Major de Gandia ha dedicat tota la seua vida a contribuir que els valencians abandonem el nostre caràcter provincià i sucursalista.

Mora estima amb bogeria la seua terra. Ho ha demostrat tantes vegades que no caldria aportar exemples. No obstant això, no puc deixar de reproduir un fragment del seu *Josep Camarena i l'ocàs del món rural*, que potser coneixereu, però que em ve molt bé per a perfilar, de manera nítida, la personalitat del nostre protagonista:

De broma, sempre els havia preguntat als meus deixebles [parla Josep Camarena]: quin riu és el més important del món? I un deia que l'Ebre, l'altre l'Amazones o el que siga, fins que algú responia que el Nil. Quin riu és el més cabalós?, continuava preguntant jo. I en eixa pregunta no s'encantaven, sempre responien ràpidament: l'Amazones! Finalment, els deia: quin és el riu més important del món? I un feia: el Danubi, o aquest o aquell, fins que jo els deia: no, el riu més important del món és el Serpis. Perquè existeix una valoració objectiva i una valoració subjectiva. La muntanya més alta del món serà l'Himàlaia, però la més important serà aquella amb la qual estàs en contacte i a partir de la qual podràs entendre totes les altres muntanyes del món.

Per darrere de les paraules de Josep Camarena, Ignasi Mora no perd l'ocasió de posar en relleu un dels principis bàsics que inspiren el seu pensament mateix: com és d'important per a les persones la valoració de l'espai vital més immediat, en tots els aspectes, que els ha tocat viure.

De Mora, en vull destacar l'esperit crític, present en gran part de les seues col·laboracions periodístiques, des del *Dàtil* o *Fullòrum Diarreicum Llemosina* fins a les més recents. D'Ignasi Mora valorem el domini de la llengua, la seua ironia, el to burlesc de gran part dels seus escrits.

Mora trenca tabús i se'n riu, de la música i del "tocaor". Eixa faceta l'explota al màxim, la du a un punt sublim i acaba burlant-se d'una manera àcida i descarnada de la seua pròpia malaltia:

Entre nosaltres els coixos –afirma- hi ha una certa complicitat. M'ho deia ahir un home coix de huitanta-nou anys: "Quan veig qui siga que coixeja, sempre parle amb ell". En efecte, vam xerrar enmig del carrer al voltant d'un quart d'hora, i tan amics, o tan coixos.

Editor i director de cartelleres, publicacions de viatges, guionista gastronòmic i impulsor de causes perdudes i d'empreses ruïnoses, Ignasi és un home senzill, que viu dels seus escrits. Un home honest que no sent una estima especial pels diners. Un d'eixos *rara avis* idealista, que lluita pel que creu i no pels beneficis materials que li pot reportar la creença.

Jo no sé per què l'alcalde de la ciutat ha propiciat el nomenament d'Ignasi Mora com a fill predilecte de Gandia. Possiblement siga perquè, enguany, se celebra el vinté aniversari de l'aparició del llibre *Els fideus i la fideuà*, una de les aportacions d'Ignasi a la nostra gastronomia. No sé per què ho ha fet i la veritat és que tampoc m'importa massa.

El que sí que és ben cert és que, per a la gent de Comprimís, ha sigut una magnífica proposta i li agraïm, amb sinceritat, que l'haja feta ell, perquè, coneixent-nos a nosaltres mateixos, de tan moderats, prudents i mesurats com som, no sé si ens haguérem atrevit a haver-la feta mai.

I, d'això, ens hauríem penedit tota la punyetera vida.»

- **SRA. DIANA MORANT (Grup Socialista):** «Regidors i regidores, membres de la Corporació Municipal, Sr. Ignasi Mora, següent Fill Predilecte de Gandia, autoritats, col·lectius i entitats de la ciutat, veïns i veïnes, bona vesprada.

Per als qui estimem la terra que ens ha vist nàixer, la terra on hem crescut i el lloc on hem decidit quedar-nos, malgrat tot, el reconeixement de Fill Predilecte és, potser, la més alta distinció i la més honrosa que es pot rebre. Imagine, per açò, com se sent aquesta vesprada el senyor Ignasi Mora, en acceptar el reconeixement del Ple de l'Ajuntament i convertir-se, per això, en un veí reconegut de la ciutat que cada dia parla.

AJUNTAMENT DE GANDIA

I més si, com ens ocorre als gandians, som dels qui estimem la ciutat per damunt de tot, amb eixe caràcter de tarannà que tant ens caracteritza. Gandia és i eixe ha estat el seu llegat per a la història, el bressol dels clàssics de les lletres valencianes. Lloc de naixement i d'històries vitals d'Ausiàs March, Joan Martorell i Joan Roís de Corella. Un llegat i una nissaga que, inevitablement, han deixat empremta en generacions i generacions d'escriptors, poetes i creadors valencians, també gandians universals que han conreat les seues lletres valencianes, com les seues més velles, notables i cèlebres expressions. Generacions d'escriptors que han convertit Gandia en capital cultural, ciutat de referència, bressol de les més insignes creacions i, per què no, també de l'esperança en el futur.

Ignasi Mora és part d'eixe grup d'escriptors, que des de la perspectiva de la seua època en la consciència de pertànyer a la societat viva que ha deixat els capítols més notables de les lletres valencianes, ha intentat fer de Gandia una ciutat més culta. Pot ser perquè, als gandians, els resulta indestriable la nostra faceta com els ciutadans compromesos de la nostra estima per la terra, que ens permet crear, emprendre i, fins i tot, continuar somiant. És, amb tot, un escriptor dels de veritat, un prosista capaç de conrear dues obres o com *Les Veus de la Família* o *Les Veus de la Ciutat*, que són, precisament, dos grans homenatges a Gandia i a la seua gent.

Un escriptor amb vocació literària de llarg i amb estima per la nostra llengua, un hereu d'aqueixa tradició singular i única de ciutat literària, que viu de la seua tradició de ciutat literària i dels clàssics, però que, malgrat tot, sol sentir nostàlgia del futur. Un dels qui, com un profund coneixedor del llegat, del relat i de la ciutat, millor ha tractat prosísticament la Gandia profunda, i com en eixa perspectiva de futur és, també, un home ple de reptes i un continuador de la força de la paraula amb i en la ciutat, que ha estat darrere, des de fa dècades, de molts muntatges cívics i d'algunes propostes literàries o periodístiques per a sempre anar fent. Un creador, en definitiva, de llibres com els que he citat abans, que han caigut en les meues mans i que han sigut importants per a les lletres valencianes i, sobretot, per als de la nostra ciutat.

Amb eixa trajectòria, es presenta, davant el Ple, per a ser nomenat Fill Predilecte de Gandia, amb el simbolisme de coincidir amb el Dia del Llibre. Una forma de correspondre el que vosté ha donat a la ciutat i tot el que encara li queda per fer.

Ens sumem a eixa contribució i ens encoratgem en la seua distinció a engrandir-la, en testimoni de les moltes històries d'eixa Gandia oculta que sempre hem estat i que també volem llegar per a les generacions futures. Tant de bo, amb el seu reconeixement, contribuïm a eixa ciutat futura que ja està ben pròxima i que és un halo d'esperança i de llibertat per a tots.

Enhorabona, bona vesprada i moltes gràcies.»

- **SR. VÍCTOR SOLER (Grup Popular):** «Moltes gràcies, senyor alcalde, membres de la corporació municipal, societat civil, veïns i veïnes, bona vesprada a tots. Senyor Ignasi Mora, és un honor per a nosaltres rebre'l a l'Ajuntament de Gandia i donar-li, en primer lloc, la nostra més sincera enhorabona pel títol que hui li concedeix la nostra ciutat: Fill Predilecte de Gandia.

La tal distinció, com posa de manifest el Reglament Municipal d'Honors i Distincions d'este Ajuntament, només s'atorgarà a aquelles persones nascudes a Gandia, que hagen destacat de forma extraordinària pels seus mèrits o qualitats personals, peculiaritats o circumstàncies singulars, o pels servicis prestats en benefici o honor del municipi, i que hagen assolit consideració indiscutible en l'àmbit públic.

Doncs bé, hui tenim davant nostre un escriptor amb majúscules. Un escriptor que ha fet prioritària, durant tota la seua vida, la gran tasca de normalitzar, divulgar i valorar la llengua i literatura dels valencians, com a elements fonamentals per a la cohesió social i la identitat de la seua ciutat, Gandia, perquè esta es mostre sense complexos com la ciutat literària valenciana que és, per damunt de cap altra, i també com la pàtria tant dels Clàssics valencians, com Ausiàs March, Joanot Martorell o Joan Roís de Corella, com d'un enorme planter d'escriptors actuals.

Ignasi Mora, fill i nét de botiguers del carrer Major de Gandia, descobreix molt prompte la seua vocació literària: als 13 anys, en la seua època de Batxiller a l'internat dels jesuïtes d'Alacant. En tornar a la nostra ciutat, continua la seua formació a l'Institut Nou de Gandia i, més tard, es llicencia en Filosofia per la Universitat de València.

La carrera vital la va encetar gràcies al professor de lletres Antonio Geraldo, que fou qui li va deixar els primers llibres de caràcter literari. En aquella època, Mora ja va freqüentar els reduïts cercles o grups culturals, literaris i polítics de Gandia.

La nostra ciutat també va ser testimoni de l'evolució professional d'Ignasi Mora, des de la seua joventut: als 15-16 anys ja participa en la revista *Estropicios, underground* i clandestina, i als 18, s'incorpora com a redactor al setmanari *Ciudad* de Gandia. Com a periodista, ha treballat com a redactor i director de revistes d'àmbit comarcal de la Safor. Ha col·laborat de forma periòdica en els diaris o setmanaris com *Avui, El Observador, El País, Levante-EMV, Sociedad* i *Las Provincias*, i en diverses revistes de viatges, culturals i literàries, com *Cairell, Caràcters* i *L'espill*. Fins i tot, Ignasi Mora també ha treballat com a guionista gastronòmic a Canal 9, amb la sèrie *Menjar i viure*. Entre març de 2001 i juliol de 2003, va dirigir Gandia Televisió.

Combinant les seues diferents ocupacions professionals, serà a finals dels anys 80 quan Ignasi Mora es dedica a la producció literària de manera més intensa, escollint en nombroses ocasions la mateixa ciutat de Gandia com a escenari per als seus personatges. Entre les seues publicacions més destacades podem trobar el llibre de proses *Les quatre estacions* (1987, amb Josep Piera i Joan M. Monjo), les novel·les *Finale* (1992), *Les veus de la família*

AJUNTAMENT DE GANDIA

(1992), *Mela*_(1995), *Maig*_(2006), *Ulisses II*_(2008 i en versió anglesa en 2009); llibres de narració breu, com *Les veus de la ciutat*_(1997), *Un corrent interminable* (2001) o *Viure amb la senyora Parkinson* (2011); i d'altres de tipus autobiogràfic, biogràfic, de teatre, de viatges, de gastronomia...

Per la seua tasca literària, ha rebut el premi de la Crítica del País Valencià (1987), el Premi de la Crítica dels Escriptors Valencians (1991), el premi Joanot Martorell de Narrativa (1991 per *Les veus de la família*) i el Premi Mallorca de Narrativa de 2007 per *Ulisses II*._

A tots els reconeixements professionals i literaris volem sumar-ne un més: el de Fill Predilecte de Gandia, que esperem servisca com una mena de culminació a tota la seua trajectòria, i estem segurs que encara li queden molts guardons i reconeixements per rebre.

Les lletres valencianes i la ciutat de Gandia tenen molt que agrair a Ignasi Mora: així ho demostra la seua immensa capacitat de treball per la defensa de la llengua i literatura dels valencians; per generar i afavorir una consciència cívica, social i cultural entre els ciutadans de Gandia; i pel seu paper destacat en l'ample procés de recuperació de la memòria històrica col·lectiva de tota la gent de la nostra ciutat.

I totes estes tasques han estat sempre realitzades per Ignasi Mora amb la humilitat i senzillesa que sempre l'han caracteritzat, posant en valor, en tot moment, el solitari i noble ofici d'escriptor.

En nom del Grup Municipal Popular, reitere l'agraïment i la nostra sincera felicitació cap al nou Fill Predilecte de Gandia, Ignasi Mora. I, naturalment, esta felicitació vol fer-se extensiva a la seua esposa, el seu fill i la resta de la seua família.

Ignasi, moltes gràcies i enhorabona.»

- **SR. ALCALDE.** «Bona vesprada a tots. Ignasi Mora es un home implicat amb la societat, amb els reptes que planteja la pròpia existència i apassionat per les lletres.

El reconeixement a la trajectòria i a la persona d'Ignasi Mora és el motiu que ens reuneix hui ací, coincidint amb el Dia del Llibre, 23 d'abril.

Una data que hem volgut que siga una celebració doble i que siga el dia en el qual, a més de retre un homenatge mundial al llibre i als seus autors, mostrem la nostra sincera admiració i consideració cap a la persona d'Ignasi Mora.

Ha rebut diversos premis i reconeixements per la seua obra literària, com és el cas del Premi Joanot Martorell, que convoca l'Ajuntament de Gandia, i que s'atorgava a Ignasi Mora amb l'obra *Les veus de la família*, l'any 1991.

AJUNTAMENT DE GANDIA

Precisament, esta és una de les obres que Ignasi ha ambientat en la ciutat de Gandia; l'altra és *Les veus de la ciutat*. Una mostra de l'estreta relació que ha mantingut i manté amb la seua població natal.

Un home compromés amb les lletres, però també amb la societat de Gandia; i estos són dos aspectes que el fan mereixedor de la concessió del títol de Fill Predilecte de la ciutat de Gandia.

Podem disfrutar de la lectura de les seues obres, que ens han deixat creacions que han tingut molt bones paraules per part de la crítica literària: prosa (especialment, novel·la), narració breu, llibres autobiogràfics, de teatre, viatges o de gastronomia, entre altres tipus d'obres.

Analista de la realitat que l'envolta, sense perdre detall d'allò que li ha generat opinió i creació literària, a través d'articles publicats en la premsa, i publicacions culturals i literàries.

També ha desenvolupat moltes altres activitats professionals relacionades amb el món de la cultura.

Tot plegat, un treball que hem de reconèixer i valorar, i per això, hem decidit nomenar Ignasi Mora Fill Predilecte de la Ciutat de Gandia.»

Després de les intervencions realitzades, per part de l'instructor de l'expedient, dels portaveus dels grups polítics municipals Bloc-Verds: Compromís, Socialista i Popular, i del Sr. Alcalde, el Ple de l'Ajuntament, per unanimitat dels 23 membres corporatius presents en la sessió i, per tant, amb el quòrum exigut en l'article 23.3.a) del Reglament Municipal d'Honors i Distincions, aprova el dictamen transcrit en els seus propis termes.

Per últim intervé, de nou, el Sr. Alcalde, per manifestar el següent:

«En nom de la Corporació Municipal i de la ciutat, tinc l'honor de lliurar el Títol de Fill Predilecte de Gandia al Sr. Ignasi Mora Tarrazona.»

Finalment, una vegada concedit el títol de Fill Predilecte de Gandia, el Sr. Alcalde cedeix la paraula a l'homenatjat.

- **SR. IGNASI MORA.** «La meua mare no va llegir mai cap llibre meu, ni cap article, ni res del que jo escriguera. No era analfabeta, era una fan de Rafael Pérez i Pérez, fill de Quatretondeta i mestre d'escola, que, a més a més, escrivia novel·les rosa en temps lliure. Fins a la mort, la mare es va mantindre tossudament indiferent davant tot allò que jo escrivia, sobretot per la llengua amb què ho expressava.

AJUNTAMENT DE GANDIA

Els meus pares participaren en la substitució lingüística dels seus fills. En els anys 50 del segle XX, en plena dictadura franquista, ens canviaren o ens intentaren canviar la llengua històrica i pròpia dels valencians. Van ser els meus mateixos pares els qui em van intentar tallar de soca-rel les paraules que havien heretat generació rere generació, la llengua que parlaven entre ells i amb els pares dels meus pares, la que parlaven els pares dels pares dels meus pares, i així, successivament.

Com a bon investigador de la consciència humana, Sigmund Freud pensava que les coses succeeixen per motius que no són els que creuríem evidents. ¿Quantes vegades hem vist que els altres amaguen les autèntiques causes dels seus actes i, fins i tot, que desconeixen aquestes causes? Moltes. Tantes que podríem parlar d'una realitat visible i d'una altra invisible que basteix la realitat visible. Per tant, si fem cas de Freud i, en compte d'aplicar la seua concepció recelosa als neuròtics, ho fem a la realitat nostra de cada dia, obtindrem una clau imprescindible per a obrir el nostre pany secret.

Observem la realitat invisible de les agressions contra la nostra llengua i no hi veurem només la intolerància de Felip V, que va encetar el genocidi lingüístic valencià. La intolerància del Borbó amaga, també, l'intent de destruir el nostre sentit col·lectiu, els equilibris d'una societat, i amaga el desig dels intolerants, que és el de convertir-nos en subordinats i en subsidiaris. I tota una sèrie d'estructures mentals de la societat es projecten en la llengua. Per posar-ne tan sols un exemple: la mania humana de ser més els uns que els altres, usa també la llengua per a fer creure que els valencianoparlants són inferiors als castellanoparlants. ¿Qui no veu aquesta realitat amagada i, alhora, tan clara?

No hi ha argument possible per a justificar el genocidi del valencià, ni de cap altra llengua del món. Fins i tot, la biologia comprén que, com més diversitat, més vida existeix. I al contrari. Cal pensar, a més a més, que una llengua és el més gran bé cultural immaterial d'una societat. D'altra banda, el castellà ens acosta a molts països i gents que parlen aquesta llengua al món, el castellà és un instrument molt útil per a nosaltres els valencians. Però, per més humil que siga, el valencià és la nostra llengua històrica, pròpia. Adoptar una mare de més recursos que la pròpia, mai hauria de suposar destruir la nostra pròpia mare.

Hem passat o perdut molts i molts anys discutint sobre aspectes de la naturalesa del valencià. Ens hem barallat, insultat, odiat per causes que semblaven evidents, però que amagaven altres causes, les secretes, que eren les que conduïen a no usar la llengua, ni treballar-la ni dignificar-la, sinó a destruir-la. Hem actuat com si fórem enemics, i no hi ha pitjor enemic que el de dins de casa.

Ja sé que hem anat molt lluny en aquesta autoimmolació com a valencians. Ja sé que molts esteu en plena fase de substitució lingüística. Ja sé que res no es fa en quatre dies. Ara bé, ¿he d'odiar i maleir ma mare? ¿He de responsabilitzar-la del que li dictava l'inconscient, que els poders construeixen per mètodes que acaben sent subliminars? ¿He de culpabilitzar una part de la societat valenciana, que inconscientment ha intentat substituir la llengua pròpia per una altra? No, decididament no. Perquè jo sóc un membre més de la societat valenciana, que

AJUNTAMENT DE GANDIA

viu inevitablement les virtuts i els defectes d'aquesta societat. I perquè una societat dividida no és una societat, sinó un niu de despropòsits, com podem veure-ho cada dia, que perjudica els col·lectius, però, també i molt, a cadascun dels individus.

Jo propose un pacte: començar de nou. Propose usar la nostra llengua, estudiar-la, salvar-la. Fer nàixer, ara i ací, un moviment de renaixença, els fills immediats del qual serien un estímul per a obrir-se pas en el futur i un bon motiu de cohesió social, en una societat de valors tan degradats i degradants com la nostra. I propose convertir Gandia en un model de recuperació d'una llengua que puga ser mostrat al món.

Per tot això, com a fill predilecte que m'heu fet i amb l'ànim de ser profitós per a la meua ciutat, em compromet, des d'ara mateix, a abandonar el meu confortable abanderament i deslligar-me de tot pensament o doctrina que no siga la de recuperar, enfortir i enaltir la llengua històrica dels valencians.

En el fons, els nostres enemics reals com a humans no són els altres humans. No haurien de ser-ho si més no i, si ho són, algun error estem cometent. Sant Pau, en la primera carta als corintis, adverteix: "El darrer enemic destituït serà la mort". I com recorde que deia Josep Pla, ¿per a què hem d'ajudar la mort, si ella sap arrasar, per complet, la vida? El nostre enemic és la mort d'allò que estimem, també de la nostra llengua, aquesta mare de paraules. I, en aquest context i per acabar, un record sentit dedicat als escriptors Joan Pellicer i Bataller, i Joan M. Monjo, que haurien sigut candidats al reconeixement que, de tots, hui, estic rebent, si la mort, com una riuada rabiosa, no els haguera tallat el camí de la vida.»

I no havent-hi altres assumptes per tractar, la Presidència clou la sessió, a les 20.00 h del dia de la data; del que s'ha tractat en ella i de conèixer les persones assistents, com a secretari general del Ple de la Corporació, done fe i certifique.

L'ALCALDE

EL SECRETARI GENERAL DEL PLE

(R. Conselleria Presidència 13/12/12, DOCV 26/12/12)

Arturo Torró Chisvert

Lorenzo Pérez Sarrión

(Firmat electrònicament, segons codificació al marge)

